

Sygn. akt II AKa 164/17

Lublin, dnia 30 sierpnia 2017 r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Mariusz Młoczkowski
Sędziowie:	SA Lech Lewicki SA Elżbieta Józwiakowska (sprawozdawca)
Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Kijak

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach delegowanego do Prokuratury Okręgowej w Lublinie Arkadiusza Górniaka

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 r.

sprawy

K. S. syna M. i B. z domu K., urodzonego (...) w W.;

oskarżonego z art. 189 a § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 203 kk w zb. z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

M. G. (1) syna J. i D. z domu B., urodzonego (...) w L.;

oskarżonego z art. 189 a § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 203 kk w zb. z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt IV K 380/16

I – zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za datę końcową popełnienia czynu przypisanego w pkt I odnośnie K. S. przyjmuje dzień 9 lutego 2015r. zaś wobec M. G. (1) – dzień 6 lutego 2015r.;

II – w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III - na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza K. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności również od dnia 24 marca 2017 r. do dnia 30 sierpnia 2017 r.;

IV - zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 800 zł (osiemset) opłaty za II instancję oraz 10 zł (dziesięć) tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym; M. G. (1) zwalnia od wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, ustalając, że ponosi je Skarb Państwa

UZASADNIENIE

K. S. i M. G. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w okresie od 7 stycznia 2015 r. do 9 lutego 2015 r. w L., Ł. oraz innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach podziału ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścili się handlu ludźmi, a mianowicie J. W., w ten sposób, że z zastosowaniem wykorzystania krytycznego położenia wymienionej kobiety, polegającego na jej znacznym zadłużeniu i wynikającej stąd obawie przed dalszymi negatywnymi konsekwencjami oraz na braku środków finansowych na zakup pożywienia i inne artykuły codziennej potrzeby, werbowali ją, poprzez zaproponowanie jej odpłatnego świadczenia usług seksualnych, z których K. S. czerpałby korzyści materialne, uzgodnili w rozmowach telefonicznych między sobą dostarczenie, przekazanie, a następnie przetransportowanie J. W., w celu wykorzystania jej, za jej zgodą, w prostytucji, przy czym ich działanie polegało także na nakłanianiu J. W., poprzez obietnicę uzyskania przez nią korzyści majątkowej, do uprawiania prostytucji w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz usiłowaniu doprowadzenia jej do uprawiania prostytucji z wykorzystaniem jej krytycznego położenia, co jednak nie nastąpiło z uwagi na interwencję funkcjonariuszy policji, tj. o czyn z art. 189 a § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 203 kk w zb. z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

ponadto **K. S.** oskarżony został o to, że:

II. w okresie od 1 marca 2013r. daty bliżej nieustalonej do 30 czerwca 2013 r. daty bliżej nieustalonej w L., D. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu nakłaniali M. G. (1) do pomocy w dokonaniu kradzieży z włamaniem do maszyn budowlanych użytkowanych przez Przedsiębiorstwo (...) w M. o wartości 200 000 – 300 000 zł. tj. mienia znacznej wartości poprzez wskazanie K. S. dokładnego miejsca usytuowania i dogodnych okoliczności kradzieży, jednak zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę współpracy ze strony M. G. (1), tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 18§ 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk;

ponadto **M. G. (1)** oskarżony został o to, że:

III. w okresie od 1 grudnia 2011 r. daty bliżej nieustalonej do 30 czerwca 2012r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczyli w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 2 000 gram ziela konopi innych niż włókniste w ten sposób, że wspólnie nabyli 2 000 gram ziela konopi innych niż włókniste za kwotę 15 000 zł. przy czym M. G. (1) odsprzedał 1 000 gram marihuany nieustalonemu mężczyźnie za pośrednictwem ustalonej osoby za sumę 12 000 zł. a M. G. (2) zbył 1 000 gram marihuany nieustalonym osobom za kwotę 11 000 zł i przez to uzyskali korzyść majątkową w kwocie 23 000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii / tj. Dz. U. z 2012r. poz. 124 ze zm./;

IV. w okresie od 1 marca 2012 r. do 30 czerwca 2012 r. daty bliżej nieustalonej, w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczyli w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 1 000 gram, w ten sposób, że wspólnie nabyli 1 000 gram ziela konopi innych niż włókniste za kwotę nie mniejszą niż 8 000 zł za 1 000 gram w celu dalszego odsprzedań przez M. G. (1), za pośrednictwem ustalonej osoby a gdy to się nie powiodło M. G. (2) sprzedał nieustalanej osobie przedmiotowe 1 000 gram ziela konopi innych niż włókniste za kwotę nie mniejszą niż 10 000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii /tj. Dz. U. z 2012r. poz. 124 ze zm/;

V. w okresie od 1 lipca 2012 r. do 31 sierpnia 2012 r. daty bliżej nieustalonej, w L., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczyli w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 1 000 gram, w ten sposób, że wspólnie nabyli 1 000 gram ziela konopi innych niż włókniste za kwotę nie mniejszą niż 8 000 zł za 1 000 gram, a następnie sprzedali

przedmiotową marihuanę nieustalonej osobie za kwotę nie mniejszą niż 11 000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii / tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 ze zm. /;

IX. w okresie od 1 października 2013 r. do 5 grudnia 2013 r. daty bliżej nieustalonej, w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o masie 1 000 gram, w ten sposób, że nabył od M. G. (2) 1 000 gram ziela konopi innych niż włókniste za kwotę 10 000 zł. w celu dalszej odsprzedaży, co jednak nie nastąpiło, gdyż marihuana zapleśniała, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii /tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 ze zm./;

X. w dniach 9 i 10 stycznia 2015r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (2), J. M., D. W. i J. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 1 000 gram ziela konopi innych niż włókniste, w ten sposób, że pośredniczył w nabyciu przez M. G. (2) od D. W. za pośrednictwem J. M. 1 000 gram ziela konopi innych niż włókniste za cenę 11 000 zł. przeznaczonych do dalszej odsprzedaży za pośrednictwem J. J., osobie nie będącej konsumentem tego narkotyku, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii /tj. Dz. U. z 2012r. poz. 124 ze zm./

Wyrokiem z dnia 23 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w Lublinie **K. S. i M. G. (1)** uznał za winnych tego, że:

I. w okresie od dnia 7 stycznia 2015 r. do dnia 1 lutego 2015 r. w L., Ł. oraz innym miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu wraz z ustaloną osobą, w wykonaniu uprzednio uzgodnionych ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścili się handlu ludźmi tj. J. W., w ten sposób, że wykorzystując jej krytyczne położenie, wynikające z sytuacji materialnej tj. znacznego zadłużenia, braku środków finansowych na zakup pożywienia i innych artykułów codziennej potrzeby, werbowali wymienioną w celu wykorzystania za jej zgodą w prostytucji, nakłaniając do odpłatnego świadczenia usług seksualnych, w tym składając wymienionej obietnice uzyskania przez nią korzyści majątkowych, czym usiłowali doprowadzić ją do uprawiania prostytucji z wykorzystaniem jej krytycznego położenia, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję funkcjonariuszy Policji tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 a § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 203 kk w zb. z art. 204 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to skazał: K. S. na podstawie art. 189 a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę 3 /trzech/ lat pozbawienia wolności, zaś M. G. (1) na podstawie art. 189 a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 2 kk na karę roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 33§ 2 kk wymierzył oskarżonemu K. S. grzywnę 200 /dwustu/ stawek dziennych przy przyjęciu stawki dziennej za równoważnej 10 /dziesięciu/ złotym;

nadto **K. S.** uznał za winnego tego, że:

II. w dacie dziennej nieustalonej, w okresie od 1 marca 2013 r. do 30 czerwca 2013 r. w L., D. oraz innym miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc by nieustaleni sprawcy dokonali czynu zabronionego w postaci kradzieży z włamaniem do maszyn budowlanych użytkowanych przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. i zaboru tego mienia o wartości co najmniej 200.000 – 300.000 złotych, usiłował nakłonić M. G. (1) do udzielenia mu pomocy w dokonaniu tegoż czynu poprzez wskazanie dokładnego miejsca garażowania pojazdów, ich stopnia eksploatacji czy roku produkcji, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niewzbudzenie u wymienionego decyzji co do udzielenia mu pomocy tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonemu K. S. grzywnę 100 /stu / stawek dziennych, przy przyjęciu stawki dziennej za równoważnej 10 /dziesięciu/ złotym;

na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji – ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw /Dz. U. 2015, poz. 396/ w zw. z art. 4 § 1 kk orzeczone wobec

K. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny łączy, jako kary łączne wymierzył: 3 /trzy/ lata pozbawienia wolności i grzywnę 200 /dwustu/ stawek dziennych, przy przyjęciu stawki dziennej za równoważnej 10 /dziesięciu/ złotym;

na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić K. S. dowody rzeczowe ujęte w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. od 51 do 54 w postaci: trzech sztuk kart SIM: P., H. nr (...), H. nr (...) oraz karty M. (...);

na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. tj. przed datą wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw /Dz. U. z 2015 r. poz. 396/ w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył K. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj. zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 23 marca 2017 r.

nadto M. G. (1) uznał za winnego tego, że:

III. w dacie dziennej nieustalonej, w okresie od 1 grudnia 2011 r. do 30 czerwca 2012 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w wykonaniu uprzednio uzgodnionych ról, nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, w ten sposób, że nabył 2.000 gram ziela konopi innych niż włókniste za łączną kwotę 15.000 złotych, a następnie zbył 1.000 gram marihuany za pośrednictwem ustalonego mężczyzny nieustalonej osobie nie będącej konsumentem za kwotę 12.000 złotych tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz. U. – tekst jednolity z dnia 2 lutego 2012r. poz. 124 z późn. zm./;

IV. w dacie dziennej nieustalonej, w okresie od 1 marca 2012 r. do 30 czerwca 2012 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w wykonaniu uzgodnionych ról, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, w ten sposób, że ustalona osoba nabyła 1.000 gram ziela konopi innych niż włókniste za kwotę nie mniejszą niż 8.000 złotych, w celem dalszego odsprzedania osobie nie będącej konsumentem, przy czym następnie M. G. (1) za pośrednictwem ustalonej osoby podjął działania prowadzące do jej sprzedaży co okazało się nieskuteczne tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz. U. – tekst jednolity z dnia 2 lutego 2012 r. poz. 124 z późn. zm./;

V. w dacie dziennej nieustalonej, w okresie od 1 lipca 2012 r. do 31 sierpnia 2012 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, w ten sposób, że ustalona osoba nabyła 1.000 gram ziela konopi innych niż włókniste za kwotę nie mniejszą niż 8 000 złotych, celem dalszej odsprzedazy osobie nie będącej konsumentem, a następnie zbył przedmiotową marihuanę nieustalonej osobie za kwotę nie mniejszą niż 11.000 złotych tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz. U. – tekst jednolity z dnia 2 lutego 2012r. poz. 124 z późn. zm./, przyjmując, iż czyny przypisane w pkt. III, IV i V zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw tj. trzykrotnie, w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz. U. – tekst jednolity z dnia 2 lutego 2012r. poz. 124 z późn. zm./ w zw. z art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. tj. przed datą wejścia w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw /Dz. U. z dnia 25 października 2013r./ w zw. z art. 4§ 1 kk w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt. 3 kk skazał go na karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 / stu/ stawek dziennych, przy przyjęciu stawki dziennej za równoważnej 10 / dziesięciu/ złotym;

VI. w dacie bliżej nieustalonej w okresie od 1 października 2013 r. do 5 grudnia 2013 r., w L., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby 1.000 gram ziela konopi innych niż włókniste za kwotę 10.000 złotych, celem jego dalszej odsprzedazy osobie nie będącej konsumentem, do czego nie doszło, bowiem środek odurzający spleśniał tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz.U. – tekst jednolity z dnia 2 lutego 2012r. poz. 124 z późn. zm./

i za to na podstawie art. 56 ust. 3 powołanej ustawy w zw. z art. 60§ 4 i § 6 pkt. 3 kk skazał go na karę 3 / trzech / miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 60 /sześćdziesięciu/ stawek dziennych, przy przyjęciu stawki dziennej za równoważnej 10 /dziesięciu/ złotym;

VII. w dniach 9 i 10 stycznia 2015 r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z J. M. oraz ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających, w ten sposób, że pośredniczył w nabyciu przez ustaloną osobę za pośrednictwem J. M. wymienionych środków odurzających, przekazując informacje umożliwiające kontakt wymienionych, które to środki zostały nabyte za kwotę 11.000 złotych z przeznaczeniem do dalszej odsprzedaży za pośrednictwem ustalonego mężczyzny, osobie nie będącej konsumentem tego narkotyku tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii / Dz. U. – tekst jednolity z dnia 2 lutego 2012r. poz. 124 z późn. zm. / zw. z art. 60§ 3 i 6 pkt. 3 kk skazał go na karę 3 / trzech / miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 60 /sześćdziesięciu/ stawek dziennych, przy przyjęciu stawki dziennej za równoważnej 10 /dziesięciu/ złotym;

na podstawie art. 91 § 2 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako karę łączną orzekł rok pozbawienia wolności i grzywnę 150 /stu pięćdziesięciu/ stawek dziennych, przy przyjęciu stawki dziennej za równoważnej 10 /dziesięciu/ złotym;

na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z popełnionych przestępstw tj. odpowiednio kwot: 11.500 /jedenastu tysięcy pięciuset/ złotych, 5.000 / pięciu tysięcy/ złotych, 11.000 /jedenastu tysięcy/ złotych oraz kwoty 7.000 /siedmiu tysięcy/ złotych;

na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić M. G. (1) dowód rzeczowy ujęty w wykazie dowodów rzeczowych Nr (...) pod poz. 45 w postaci telefonu komórkowego Samsung wraz z kartą SIM i kartą pamięci;

zasądził na rzecz Skarbu Państwa: od K. S. 800 /osiemset/ złotych opłaty i 2.550,90 /dwa tysiące pięćset pięćdziesiąt złotych 90/100/ tytułem zwrotu wydatków, zaś od M. G. (1) 480 /czteryście osiemdziesiąt/ złotych opłaty i 204,90 / dwieście cztery złote 90/100/ tytułem zwrotu wydatków.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Prokurator w stosunku do obu oskarżonych zaskarżył wyrok na ich niekorzyść - w części dotyczącej czynu przypisanego w pkt. I wyroku.

W wywiezionym przez siebie środku odwoławczym podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegającej na niedokładnym określeniu czynu przypisanego oskarżonym K. S. i M. G. (1) w pkt I sentencji wyroku, w zakresie daty końcowej jego popełnienia, a mianowicie wskazanie, że zaistniał on w okresie od 7 stycznia 2015 roku do 1 lutego 2015 roku, w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego oraz poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że przestępne działanie oskarżonego M. G. (1) trwało do 6 lutego 2015 roku, zaś K. S. i innej ustalonej osoby do 9 lutego 2015 roku.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych M. G. (1) i K. S. w odniesieniu do czynu przypisanego im w pkt I sentencji, w zakresie jego daty końcowej poprzez wskazanie, iż M. G. (1) popełnił go w okresie od 7 stycznia 2015 roku do 6 lutego 2015 roku, zaś K. S. w okresie od 7 stycznia 2015 roku do 9 lutego 2015 roku.

Obrońca oskarżonego K. S. zaskarżył wyrok w całości.

W apelacji zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 167 § 1 kpk w zw. z art. 7 kpk i 92 kpk polegającą na zaniechaniu przez Sąd I instancji przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu poczytalności sprawcy, co uniemożliwiło właściwe zbadanie

realizacji przez niego znamion strony podmiotowej czynów zabronionych, a także możliwości prowadzenia przez K. S. samodzielnej i rozsądnej obrony.

W konkluzji skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Jako, że wniosek o sporządzenie pisemnych motywów wyroku sądu odwoławczego pochodzi wyłącznie od K. S. – na podstawie art. 457 § 2 kpk – niniejsze uzasadnienie zostanie ograniczone do części orzeczenia dotyczącego tego oskarżonego.

Apelacja obrońcy tak w zakresie wyartykułowanego tamże zarzutu jak i postulowanego wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie zyskała aprobaty sądu II instancji.

Lektura środka odwoławczego sporządzonego przez adwokata, w powiązaniu z pismem procesowym oskarżonego z k.3020, zatytułowanym „apelacja” dowodzi, że główny nurt argumentacji skarżącego dotyczy faktu iż K. S. w dniu poprzedzającym rozprawę miał zażyć znaczną ilość środków psychotropowych, które upośledziły jego zdolności percepcyjne, tak więc przyznając się do winy i wnosząc o wydanie orzeczenia w trybie konsensualnym – w istocie nie zdawał sobie sprawy z procesowych konsekwencji takiej czynności.

Powyższe stanowisko nie wydaje się przekonujące. Przede wszystkim sąd I instancji, prowadząc postępowanie w dniu 13 III 2017r. – miał bezpośredni kontakt z oskarżonym, co jest równoznaczne z tym iż afirmowany przez skarżącego stan K. S. – byłby dla organu prowadzącego rozprawę ewidentnie dostrzegalny. Co wynika z protokołu rozprawy – oskarżony pozostawał w kontakcie logicznym z indagującymi go członkami składu orzekającego i innych stron procesu, udzielał racjonalnych odpowiedzi na pytania, nie sygnalizował złego samopoczucia lub braku należytego rozumienia przeprowadzanych czynności procesowych.

Nadto – nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że K. S. podczas rozprawy występował z obrońcą – tak więc poza sporem pozostaje, że to dla adwokata, jako osoby mającej najbardziej bezpośredni kontakt ze swym mocodawcą – ewentualny atypowy stan oskarżonego nie mógł pozostać niezauważalny, tym bardziej, że na bieżąco było z nim uzgadniane określone stanowisko procesowe.

Bez znaczenia dla omawianej kwestii pozostaje fakt, że po zakończeniu rozprawy K. S. złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku, sygnalizując, że zamierza wywieść apelację. Powyższe należy oceniać nie w kategoriach zbyt późnego zrozumienia trybu wynikającego z art. 387 kpk, ale z realizacji przez oskarżonego określonej postawy procesowej.

Lektura „apelacji” K. S. dowodzi, że głównym motywem, dla którego zaczął on kontestować rozstrzygnięcie sądu I instancji było zaniechanie uchylenia wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Skoro zatem Sąd Okręgowy podczas rozprawy nie dostrzegł żadnych przeszkód dla jej przeprowadzenia – to po zamknięciu przewodu sądowego, nawet po zapoznaniu się z cytowanym wnioskiem – nie był zobligowany do jego wznowienia, gdyż żadna przesłanka nie optowała za tezą, iż mogło dojść do naruszenia prawa do obrony.

W zaistniałym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska autora apelacji, iż stan psychiczny K. S. w dniu 13 III 2017r. wyłączał możliwość jego uczestnictwa w rozprawie i prowadzenia skutecznej obrony.

Konsekwencją powyższego jest uznanie za chybiony zarzutu obrazy art.167 kpk, art.7 kpk i art. 92 kpk.

Niezrozumiała jest także wyartykułowana w zarzucie apelacji intencja jej autora która jak wydaje zmierza do wykazania, że wątpliwości co do stanu poczytalności oskarżonego rzutują również na kwestię fundamentalną – a więc możliwości przypisania mu zawinienia.

Jak wynika z analizy treści zawartych w uzasadnieniu wywiezionego środka odwoławczego – owe wątpliwości miały dotyczyć wyłącznie stanu psychicznego K. S. w dniu rozprawy i rzutować na jego prawo do obrony właśnie w tej dacie. Z żadnego z przeprowadzonych podczas postępowania dowodów, w tym z opinii biegłego lekarza psychiatry /k.2334/ - nie wynika natomiast, aby jakiegokolwiek wątpliwości co do stanu poczytalności oskarżonego tempore criminis zostały ujawnione.

Ta okoliczność natomiast wyłącza możliwość kontestowania na etapie postępowania odwoławczego prawidłowości przekonania sądu, że K. S. jest osobą której można przypisać winę w rozumieniu przepisów kodeksu karnego.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione okoliczności – Sąd

Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy.

Co się natomiast tyczy apelacji wniesionej przez prokuratora – to oceniona została jak zasadna.

Istotnie – Sąd I instancji wskutek przeoczenia wadliwie określił w orzeczeniu datę końcową czynu przypisanego w pkt. I K. S., co generowało konieczność jego stosownej weryfikacji.

Nie dopatrując się przesłanek z art.439 § 1 kpk – Sąd Apelacyjny, poza omówioną wyżej korektą zaskarżonego wyroku – w pozostałej części utrzymał orzeczenie w mocy, zaliczając na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania po wydaniu wyroku w I instancji.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów sądowych zostało oparte na art.636 § 2 kpk i art.8 ustawy z 23 VI 1973r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz.223 – ze zm./.